

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foala Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

NOTĂ OFICIALĂ.

Nr. 2728 E ex 1930.

Cătră On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Cu toate că s'a solicitat înaintarea preliminarilor pe anul 1930, câteva Oficii parohiale nici până în ziua de astăzi nu le-au subsfèrnut.

Drept aceea Consiliului eparhial le dă un ultim termen până la 1 Iulie 1930, punând în vedere conducătorilor negligenți ai oficiilor parohiale respective, că dacă la data de mai sus, nu vor intra aici preliminarile pe anul 1930, li se va aplica pe calea ordinii o amendă de 500 (Cincisute) Lei și afară de aceea li se pune în vedere, că vor urma măsuri de constrângere, cari o să atingă greu pe ceice nu se supun disciplinei.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 27 Maiu 1930.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Substratul ideologiei bolșevice.

de: **A. U. Doioveanu.**

(Continuare)

Pragmatismul și ateismul. Modul de a cunoaște lumea e cel empiric. Totul ce cunoaștem e trecut prin filiera simțurilor. Măsura lucrurilor sunt sensurile. Nu există cunoaștere obiectivă; totul e relativ. Nu există nici adevăr absolut și impersonal. Protagoras zice: a cunoaște înseamnă a simți... *Fiecare cunoaște în felul său și fiecare-i bun judecător și singurul judecător în felul său de a cunoaște. Ceace-i*

*adevărat pentru unul, pentru altul poate fi fals și pentru altul nesigur. Toată lumea n'are dreptate și toată lumea are dreptate.*¹⁾

*

Cât despre problema teologică, bolșevicii neagă existența divinității. Ateismul lor e întemeiat principial pe concepția materialistă și mecanistă. Dacă lumea e condusă de o cauzalitate oarbă și fără nici un scop, ce interes mai are să admită atunci existența divinității deci și religia e un non sens?!...

Datorită analfabetismului religios ce imperiază în sufletele țaranului „bigot ortodox incult”, bolșevismul se impunea mujicului ca un nou reveriment religios, trezindu-l din letargia fanatismului creștin.

Echivalentul mecanismului pe planul relațiilor umane e *determinismul materialist*. Ceace e mecanismul în raportul de strictă interdependență a elementelor cosmice, aceea e determinismul în împletirea evenimentelor din domeniul vieții omenești.

Și viața umană e integrată complet în orbita legilor generale a ruajului universal. Totul suferă chingile uneia și aceleiaș legi inexorabile. Așa că, determinismul materialist care tâlcuește procesele sociale și individuale nu este decât reflexul în miniatură a unei legi universale. Liberul arbitru e redus la nimic în concepția determinismului marxist.

Raporturile dintre indivizi sunt pendente de legile sociale, cari și ele la rândul-le sunt leit-motivul legilor cosmice. Evoluția și perfectibilitatea legilor sociale depind de evoluția și randamentul producției economice. Asistăm deci la desconsiderarea și minarea ori cărui raport al voinței proprii, individuale, la procesele sociale. Spiritul, ideile, sentimentul, idealul sunt tăgăduite

1) Paul Gille: Filozofia demnității omenești.

în rolul de cauze ale acțiunilor. Afirmatia lapidară ne-o face Engels: „Cauzele determinante a cutărei sau cutărei metamorfoze sau revoluții sociale nu trebuie căutate în capetele oamenilor... ci în metamorfozele producției și ale schimbului.”

Exclusivismul materialist se suprapune realității, neținând cont de elementarul adevăr biologic că, omul e înzestrat cu *inițiativă* și cu *mișcare proprie*, cu *putere de discernământ și activitate*. Ignorează de asemenea regula psihologică, prin care se prevede că, orice fapt conștient e un complex în care intervine ca origine un *factor eficient: factorul psihic*.

Karl Marx zice: Modul de producere al vieții materiale condiționează, în globo, procesul social, politic și intelectual al vieții. *Nu conștiința oamenilor ie aceea care determină felul lor de a fi, ci din potrivă felul lor de a fi social ie care le determină conștiința....* Oare putem crede, — oricât de naivi am fi — că, predica lui Iisus și a lui Buda Sakia Muni ar fi rezultatul unei evoluțiuni economice? Putem oare admite că sorgintea învățaturii lui Christos era în necesitățile economice, politice, și sociale? Iisus n'a venit ca un reformator politic sau social; ci ca Dumnezeu-om, ca să sfințească natura omenească. Iisus a venit ca îndreptător și salvator al sufletelor din întunecimile păcatului originar. Să știe că nu-l interesa chestiunile referitoare la legislația pământescă. Împărăția Lui nu era din această lume; ci din lumea cerurilor. Pe această împărăție îndemna s'o caute oamenii că, toate celelalte le vor fi *adăugate*, date pedeplin. Doctrina mesianică are la bază *iubirea și adevărul*, iar nu *selecțiunea naturii, concurența vieții și interesul egoist*, cari stau la baza materialismului. Iisus cere o spiritualizare și apoteozare a vieții prin sustragerea dela tentațiile instinctelor, pecând Marx întetește aviditatea animalicului din noi.

Orce ar zice marxiștii, *ideea e aceea care conduce lumea; nu ideea abstractă, cantitatea metafizică. Nu ideea fără legătură cu realitatea ci, ideea vie, ideea forță, după cum zice Fouillée și Tarde*. Nu suntem din tagma celor ce admit un idealism pur și quietist; căci, am cădea în extrema stângă, în exclusivismul idealist. Spiritul și ideile nu scapă influenței mediului; ci îndură și ele presiunea condițiilor economice, însă nu decung din aceste condiții economice. Starea economică, ca și alte stări, *condiționează, adevă, întrucâtva la procesele sociale, însă nu necesitează ea procesele sociale*. Dăm replică lui Engels prin cuvintele: „*obârșia revoluțiilor e în capul oamenilor*”. E drept că nu există realizare a ideii fără bază materială proprie, însă această bază e condiția și nu

cauza, forța motrice a actului. Marx confundă *condiția* cu *cauza*.

„Un fenomen economic, zice cu drept cuvânt G. De Greef, nu-i un fenomen *curat material*. Fenomenele cari sunt de acord cu școala lui Marx să le privesc ca fenomene fundamentale ale structurii și vieții colective, implică elemente *ideologice*. De vreme ce un fenomen ie social, nu-i nici odată *curat material*.”

Lăsăm cuvântul de încheiere referitor la problema determinismului materialist lui Elisée Reclus. „Seva-i aceea ce face copacul, iar *acele ce fac societățile sunt ideile*.”

(Urmează.)

Adunarea eparhială

a Eparhiei ort. rom. a Caransebeșului perioada XX sesiunea IV. convocată la Caransebeș pe Dumineca Samarinenței, 18 Maiu 1930.

Ședința III-a.

Ținută Luni la 19 Maiu 1930 orele 5 p. m.

Președinte: Prea Sfinția Sa D-I Episcop diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu.

Notar: Dr. Iosif Ieremia.

Protocolul ședinței a II-a nefiind terminat:

Verificarea lui se amână.

31. Comisiunea specială prin raportorul său Dr. Petru Cornean refercă asupra cauzei contopirii fondurilor de pensie și ajutorare.

Comisiunea propune iar Adunarea eparhială decide:

Adunarea eparhială decretează contopirea fondului de ajutorare și pensii al proșilor cu fondul pentru pensionarea funcționarilor și profesorilor și pentru ajutorarea văduvelor și orfanilor lor întrun singur fond sub denumirea: „fondul de ajutorare și de pensii al eparhiei ort. rom. a Caransebeșului”, menținându-se în întregime toate drepturile și datorințele, precum și toate celelalte dispozițiuni cuprinse în statutele și instrucțiunile de prezent în vigoare ale celor două fonduri, afară de singura schimbare a numelui.

32. Acelaș raportor prezintă raportul Consiliului eparhial în cauza amânării zidirei unei părți a internatului. Comisiunea propune iar:

Adunarea eparhială ia la cunoștință aprobătoare raportul Consiliului eparhial.

33. Comisiunea bisericească prin raportorul său Ioan Geția refercă asupra raportului general al Consiliului eparhial secția administrativ-bisericească pe anul 1929 și propune:

I. În general:

Raportul se ia la cunoștință și se acude la protocol sub lit. E.

II. În special:

Adunarea eparhială alăturându-se la manifestarea omagială a Consiliului eparhial adusă I. P. S. Prea fericitului Patriarh și Înalt Regent Miron, exprimă cu tot devotamentul și din partea sa, urări de bine și deplină

recunoștință înaltului Ierarh, care a păstorit timp de 10 ani eparhia noastră.

Ad. III. Recunoscător Facultății de teologie din Cernăuți pentru deosebita atențiune și înalta distincțiune conferită Prea Sfinției Sale Arhiepiscopului și Vicarului nostru episcopesc Filaret, Adunarea eparhială se întoarce cu toată dragostea sa fiască către nonagenarul și binemeritul său Ierarh, luând, cu multă satisfacție la cunoștință această aleasă distincție și roagă cu căldură atotputernica Promie divină să învrednicească eparhia noastră încă multă vreme de înțelepciunea și lumina sa binefăcătoare. Ne facem ecoul rânduclilor noastre străbune și strigăm P. S. Sale „întru mulți ani, Stăpâne“.

Ad. IV. Adunarea eparhială luând act de trecerea la cele vecinice a protopresbiterului Mihail Costescu al Mehadii, Alexandru Muntean al Bisericii-albe și Mihail Gașpar al Bocșei-montane, cu smerenie se apleacă în fața sfintei voinți dumnezeiești și cu creștinească rememare zice: „Dumnezeu să-i ierte“.

Ad. V. În ce privește concubinatele, la cari sunt a se socoti și căsătoriile pur civile, adunarea eparhială se indentifică cu cele spuse în raportul general și consideră aceste conviețuiri de o adevărată plagă în corpul bisericii și al neamului.

Ad. IX. Adunarea eparhială constatând și din partea sa necesitatea întregirii postului al II-lea de consilier-referent salariat la secția administrativ bisericească invită Consiliul eparhial să intervină la înaltul Guvern, pentruca să se pună în curgere ajutorul de stat pentru retribuirea acestui post, cu atât mai vărtos, căci este sistematizat și a fost întregit timp de peste 30 de ani și este în conglăsuire și cu art. 137 din statutul pentru organizarea bisericii.

Ad. XI. În vederea inaugurării anului al IV-lea la Academia noastră teologică, Adunarea eparhială recunoaște necesitatea înființării a încă unui post de profesor pentru studiile teologice și reclamă și din partea sa înființarea acestui post, invitând Consiliul eparhial să întreprinde demersurile necesare pentru asigurarea dotației acestui post.

Ad. XVII. În ce privește despărțirile ierarhice și procesul pentru mănăstiri, Adunarea eparhială invită Consiliul eparhial să intervină cu stăruință la forurile competente, ca delegația pentru despărțirile ierarhice să-și reia activitatea și concomitent să se ia toate măsurile, pentruca biserica noastră să-și recâștige averile de drept.

Ad. XVIII. Adunarea eparhială împărtășește voința Consiliului eparhial care este și a credincioșilor noștri din regatul Iugoslaviei de a rămânea aceștia și pe mai departe în legătură neîntreruptă cu eparhia noastră în cadrele statutului Șagunian.

Totodată exprimă preoțimei și credincioșilor admirația sa pentru tăria credinței în jurul bisericii străbune.

Ad. XIX. Adunarea eparhială aduce vîi mulțumiri Prea Sfinției Sale Episcopului diecezan pentru părinteasca dragoste ce a dovedit față de credincioșii săi răslețiți și pentru mângăierea acestora cu învățăturile credinței mântuitoare de neam și de suflete.

Ad. XX. Apreciind răvna credincioșilor noștri din Mesici pentru biserica părinților lor, Adunarea eparhială află necesară reactivarea vechii parohii matere din această comună și invită Consiliul eparhial să stăruie pentru aflarea mijloacelor materiale în scopul dotării preotului.

Luând cuvântul deputatul Dr. Petru Corneanu, consideră cuvântarea P. S. Sale cu ocaziunea deschiderii acestei sesiuni de un semnal de alarmă împotriva

valului de imoralitate și nepăsare față de biserică și instituțiile ei care nepăsare a înstăpănit societatea de azi. Pentru combaterea acestei stări, crede, că cele mai bune și potrivite remedii ar fi o educație sufletească mai adecvată împrejurărilor, atât a clericilor cât și a tineretului școlar: Viitorii păstori și păstorii de mâne. Apoi o cultivare mai eficace a amvonului și o ținută demnă a acelor cari și prin exemple vîi de moralitate să premeargă turmei cuvântătoare.

Deputatul sinodal Dr. Mihai Groșșian se identifiacă întru toate cu cele afirmate și propuse de Dr. Petru Corneanu, cerând ca preoții să fie misionari adevărați în răspândirea cuvântului evangheliei, stăruind într-acolo ca și mireni, devotați cauzelor bisericești, să colaboreze la delaturarea relelor cari au înstăpănit viața noastră socială.

Deputatul sinodal Nicolae Șofariu, exprimă în numele credincioșilor din Iugoslavia mulțumirile acestora pentru osteneala ce și-a luat-o P. S. Sa de a cerceta și a împărtăși de mângăierea arhierescă și pe credincioșii din Iugoslavia, pe cari cu ocaziunea vizitației canonice din anul 1928 nu i-a putut cerceta. Exprimă doleanțele vitale ale românilor de acolo părăsiți, arătând că acolo se periclitează atât organizația Șaguneană a noastră, cât și însăși biserica, ne mai vorbind de școala românească de odinioară, care astăzi este neezistentă, arătând că prin aceste periclitări se pune în pericol însăși ființa elementului românesc. Roagă pe P. S. Sa Dl Episcop și Venerabilul Consistor diecezan ca să facă pașii de lipsă la forurile competente, ca convenția școlară să ia ființă și prin ea să se asigure vitalitatea școlii românești.

Să se inziste, ca pe baza reciprocității, să se permită și Românilor din Iugoslavia, ca în școală religiunea să fie propusă pe către preoții români.

Să se permită ca pentru comunele românești să poată funcționa învățătorii din școlile normale din România și cari învățătorii, pentru serviciul de cantori ai bisericilor românești să fie remunerați în mod corespunzător.

Venerabilul Consistor diecezan să facă intervenția cuvenită ca pământul bisericii din Satul nou de 183 jug. și sesiunea protopresbiterală de acolo de 17 jug. să se elibereze de reforma agrară și să se redă misiunii lor.

În general să se intervină pe cale corespunzătoare, ca organizația noastră bisericească românească de acolo asigurată prin statutul șagunian să se respecte după cuviință.

Înceindu-se discuția asupra raportului comisiunii, Prea S. Sa dă lămuririle cuvenite asupra chestiunilor atinse de deputații Dr. Petru Corneanu și Dr. Mihail Groșșianu. Asigură pe deputatul sinodal Nicolae Șofariu de dragostea nețărmurită pe carea atât P. S. Sa cât și Consistorul diecezan o are față de credincioșii noștri rămași peste hotar. Îi roagă să fie interpretul sentimentelor de dragoste și în același timp și îngrijorare față de viitorul acestor credincioși.

După acestea se enunță ca concluz

În general:

Raportul se ia la cunoștință și se alătură la protocol sub litera E.

II. În special:

Adunarea eparhială, alăturându-se la manifestarea omagială a Consiliului eparhial adusă I. P. S. Sale prea fericitului Patriarh și înalt Regent Miron exprimă cu tot devotamentul, și din partea sa, înaltului Ierarh urări de bine și de pînă recunoștință.

Ad. III. Recunoscător facultății de teologie din Cernăuți pentru deosebita atențiune și înalta distincție conferită P. S. Sale Arhiepiscopului și Vicar episcopesc Filaret, Adunarea eparhială se întoarce cu toată dragostea sa fiască către nonagenarul și binemeritul său ierarh, luând cu multă satisfacție cunoștință de această aleasă distincție și roagă cu căldură atotputernica Pronie divină să învrednicească eparhia noastră încă multă vreme de înțelepciunea și lumina sa binefăcătoare. Ne facem ecoul rânduelilor noastre străbune și strigăm P. S. Sale: „Intru mulți ani, Stăpâne.“

Ad. IV. Adunarea eparhială luând act de trecerea la cele vecinice a protopresbiterilor: Mihail Costescu al Orșovei, (Mehadie) Alexandru Muntean al Bisericii-albe și Mihail Gașpar al Bocșei-montane, cu smerenie se apleacă în fața atotsfintei voinți dumnezești și cu creștinescă resemnare zice: „Dumnezeu să-i ierte“.

Ad. V. In ce privește concubinatele, la cari sunt a se socoti și căsătoriile pur civile, Adunarea eparhială se identifică cu cele spuse în raportul general și consideră aceste conviețuiri de o adevărată plagă în corpul bisericii și al neamului.

Ad. IX. Adunarea eparhială constatând și din partea sa necesitatea întregirii postului al II-lea de consilier-referent salariat la secția administrativ bisericească, invită Consiliul eparhial să intervină la Înaltul Guvern, pentruca să se pună în curgere ajutorul de stat pentru retribuirea acestui post, cu atât mai vărtos, căci este sistemizat și a fost întregit timp de peste 30 de ani și este înconglăsuire și cu art. 137 din statutul pentru organizarea bisericii.

Ad. XI. In vederea inaugurării anului al IV-lea la Academia noastră teologică, Adunarea eparhială recunoaște necesitatea înființării a încă unui post de profesor pentru studiile teologice și reclamă și din partea sa înființarea acestui post, invitând Consiliul eparhial să întreprindă demersurile necesare pentru asigurarea dotației acestui post.

Ad. XVII. In ce privește despărțirile ierarhice și procesul pentru mănăstiri, Adunarea eparhială invită Consiliul eparhial să intervină cu stăruință la forurile competente, ca delegația pentru despărțirile ierarhice să-și reia activitatea și concomitent să se ia toate măsurile, pentruca biserica noastră să își recâștige averile de drept.

Ad. XVIII. Adunarea eparhială împărtășește voința Consiliului eparhial, care este și a credincioșilor noștri din regatul Iugoslaviei, de a rămânea aceștia și pe mai departe în legătură neîntreruptă cu eparhia noastră în cadrele statutului Șagunian.

Totodată exprimă preoțimei și credincioșilor admirația sa pentru fărâșia credinții în jurul bisericii străbune.

Ad. XIX. Adunarea eparhială aduce vii mulțumiri Prea Sfinției Sale Episcopului diecezan pentru pârinteasca dragoste ce a dovedit față de credincioșii săi răsleții și pen-

tru mângăierea acestora cu învățăturile credinței mântuitoare de neam și de suflete.

Ad. XX. Apreciind râvna credincioșilor noștri din Mesici pentru biserica părinților lor, Adunarea eparhială află de necesară reacționarea vechei parohii matere din această comună și invită Consiliul eparhial să stăruie pentru aflarea mijloacelor materiale în scopul dotării preotului.

Anunțându-se ședința proximă pentru ziua de 20 Maiu a. c. orele 9 a. m. ședința prezentă se închide.

Președinte:
Dr. Iosif Tr. Badescu

Notar:
Dr. Iosif Ieremia.

Studentii în Biblie sau milenisti

(Continuare din N-rul 22).

Au totuș o însușire. Sunt uneori sinceri. Intr'o gazetă a lor (*fără dat și număr*), intitulată „studentii bibliei“ înșiși mărturisesc, că literatura lor cuprinde „câteva mii de pagini de volum“. Acolo se găsește espusă toată născocirea doctrinară a acestor privilegiați ai pământului. Dupăcât reiese dar din însaș mărturisirea lor, sunt foarte săraci în literatură.

De ce sunt însă privilegiați? Vom vedea îndată, că ei se socotesc a face parte din „turma cea mică“, căreia Tatăl are plăcerea să-i dea împărăția. Această socotință o întemeiază ei pe cuvintele evangelistului Luca: „nu te teme turmă mică; că bine a voit Tatăl nostru să vă dea vouă împărăția“. (XII, 32). Nici mai mult nici mai puțin, *turma mică* o formează studentii bibliei, deși aceasta nu se spune nicăiri în biblie! Și uimitor, ce dar au acești milenisti de a lega textele bibliei! Sfântul evangelist Luca a vorbit numai despre turmă; vine acum sfântul Ioan să spună care este numărul oilor ce vor compune această turmă. Deschideți Apocalipsa (cu evangelia lui nu avem deocamdată de lucru) și cetiți la capitoul VII, „numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți din toată seminția filor lui Israil.“

Învățătura despre turma mică, cea compusă dintr'un număr cu totul limitat de oameni, pare destul de seducătoare! Nu le-ar trebui dar multă osteneală studentilor în biblie și mai ales *literatură*, spre a ajunge să vadă aievea realizată împărăția mult așteptată, de o mie de ani!

Dar să precizăm — căci învățătura aceasta te ispitește ușor, dar și mai ușor te încurcă! Cei 144.000 aleși împreună cu Iisus vor fi *regi și preoți ai lui Dumnezeu*, iar domnia lor de o mie de ani va fi o binecuvântate a întregii rase omenesti. Deci seducătorul miraj al rătăcirii, progresează vertiginos!

Și unde vrei să găsești altceva decât rătăcire într-o învățătură ca aceasta: un număr precis limitat de conducători (144.000 numai!) și o conducere fericitoare pentru cei conduși. Deci fericire pe toată linia!

Unde este atunci păcatul, respective urmarea păcatului? Osânda păcătoșilor? Satana, cum de are totuș nume în vocabularul acestor *studenți*; și iadul, împărăția lui, ce rost mai are? Stagnează orice chin și durere timp de o mie de ani, ca după acel alduit veleat milenar să apucăm tumultuos spre calca întunecată a iadului?! Rătăcirile milenștilor se bat cap în cap uneori, altele ele se continuă, se complectează, dând cele mai bizare rezultate!

O constatare ușoară se poate desprinde din învățatura lor despre moarte, despre satan și despre iad. Ingrozitoarele urmări ale păcatului, sunt destul de eufemistic privite de studenții bibliei. După ei, moartea însemnează *moarte*, o stare de totală inconștiență, cei morți nici nu se bucură, nici nu suferă. Iadul nu este foc sau loc de chin, iar satan, e personificarea răului, este o ființă inteligentă, strălucită (!) și puternică.

Ziua judecății finale „va fi ziua fericirii omenirii și nicidecum zi de groază, spaimă și evenimente oribile cum se crede în genere. Ea va avea loc concomitent cu Mileniul și împărăția lui Christos pe pământ“. Sunt atâtea etape, că omul nu știe pe care s'o aleagă!

În orice caz, pare destul de ciudată presupunerea, că ziua judecății să fie plină de atâta atmosferă trandafirie. Apocalipsa te îngrozește spunând numai despre semnele prevestitoare ale acestei zile și studenții bibliei — cari altfel se provoacă des la Apocalipsă — aici abandonează textele ei. Mileniștilor, se vede, nu le convine nimic din cece ar depărta pe om dela învățatura lor; ei aleg numai anumite părți ale Bibliei, părțile frumoase și atrăgătoare. Ori biblia este toată *una*, iar ciuntirea sau legarea hazardată a textelor ei nu poate constitui învățătură nouă, ci învățătură greșită, înșelăciune chiar!

Încă o împrejurare mai relevăm — înainte de a încheia — care ilustrează imprecizia, lipsa de conexitate, să nu repet iarăș, rătăcirea milenistă! Văzurăm, că după ei ziua judecății, care e concomitent cu mileniul, va fi ziua în care treburile de pe pământ vor fi puse pe o bază dreaptă după măsura dreptății omenești. Astăzi, înșiși ei recunosc, „oamenii învață și practică nedreptatea, șmecheria și înșelăciunea“; totuș spun la alt capitol, că împărăția lui Christos... *e foarte aproape!*

Sfârșitul vieții temporale.

Gândiri reslețe, de preotul Sinesiu Bistreanu.

Sălutându-Vă cu iubire și dor, Vă rog să cetiți:

Sunt bătrân și mai bine de jumătate din colegii — cu cari am petrecut vremea la teologie — sunt deja mutați în o altă lume. Poate că motivul acesta mă îndeamnă ca să dau gândurilor mele numele de: „*sfârșitul vieții temporale*“ și nu „*prica de moarte*“ cum trebuia să fie.

Dar celor prin orânduile Făcătorului Dumnezeu lăsate, noi oamenii nu le putem da alt rost, și cu resignație stăm sub jug.

Dacă eu ca om muritor încă din leagăn știam ori prevedeam cari îmi sunt în lume neajunsurile, suferințele și soarta, trebuia să mă cutremur mai mult de frica vieții decât de sfârșitul ei.

Unii susțin ori își închipuiesc viața asta temporală ca o simplă călătorie, și — probabil — vor avea dreptate, că aievea viața mea a fost o călătorie întreprinsă fără ca eu s'o voesc, și tot fără voința mea e și sfârșitul vieții mele.

Par'că e o făcătură, că seama nu-mi dau cum grăbesc cu pași de uriaș și neconținut merg înainte; da, așa este, că încep cu zorile, ieșind dintr'o noapte neagră și neștiută; ca apoi iarăș să grăbesc spre neagra beznă.

Eu cu marginita mea pricepere cred și susțin, că aceasta este adevărată lucrare dumnezeiască.

Zbor clipitele ca năluca și pe lângă mine se orânduiește mulțimea de oare, . . . și cât de bucuros aș sta o leacă să privesc cele dintâi flori ce mi le îmbie zorile juneții mele, dar înzadar sunt toate; căci o putere nevăzută și stăpânitoare mă smulge d'aci, florile cad vestejite din mâinile mele. Fără voie observ, că d'asupra-mi razele fierbinți ale soarelui mă pripesc binisor; e deja de-ameazul vieții mele. Ajuns aci, încă mai nimeresc umbră plăcută, ademenitoare de-onițică odihnă, dar nu-i cu putință, nu mi se dă voie; căci trebuie să plec înainte, și înzadar aș mai întinde mâna dornică spre ceva plăcut ce mi se îmbie . . . că . . . pier! Iacă se ivesc deja umbrele serii și cu aceste umbre apare și noaptea; dar și acum mă silesc să stau în loc, ca cel puțin acum să mă desfățez la răcoarea boarei de seara. Însă înainte, înainte, îmi strigă o voce, necunoscută mie, și înzadar mai vreau să prind în brațe cecece întâlnesc înainte, cu gândul ca să mai amân o clipită drumul obositor, nimic nu-mi ajută, căci totul pornește năvalnic cu puhoiul cel grăbit. Și dispăre seara

plină de farmec, aduceri aminte a tinereților, ființă și lucruri, se pierd, căci le acoperă întunecul, luminile se sting, totul piere; gândurile se înțepenesc locului și drumul e pe sfârșite. Am intrat în noapte și lumea mă va uita.

Aceasta ne este soarta; cece ar trebui s'o știm.

Și dacă nu m'am temut cândva de noaptea prin carea intram în viață, oare ce motiv ar fi să-mi fie frică de noaptea carea-mi prilejuește trecerea din viața aceasta? Nu cumva cred eu, că dibaciul joc ce-l dovedesc aici, în lume, e proprie vrednicie a mea? Dar nu, dragul meu! Aceasta e nestrămutata urmare a orânduelii prea cuminte a unei puteri înalte, nevăzute și necuprinse de mintea mea.

A sfârși viața aceasta temporală, ce va să zică? Se stânge viața și sunt transpus într'o ameteală plăcută a eu-lui meu, e ca să uit toate cele trecute și s'o duc într'un vis? Or că voi fi transpus cu o nouă viață într'o lume dumnezeiască, asemănătoare unui vis. Sau petrecerea în sfere înalte, și treptat să pășesc spre necunoscutele plaiuri ale facerii!

N'am nici închipuirea cum va fi dincolo de viața aceasta, că om muritor fiind, îmi lipsesc și gândurile, dar nici pățania mea de peste șapte decenii nu ajunge spre a talmăci așa ceva. Oare aș fi eu în stare a-l face pe un orb din naștere: să priceapă or să-și închipe cum i-ar apărea primăvara cea verzie, cu flori mult mirositoare și cu zorile aurii. Ce credeți?... De s'ar nimeri ca un animal să primească suflet înțelegător cu lumina și mintea omului, vă rog să-mi credeți că noul om n'ar avea o altă dorință mai fierbinte, decât ca iarăși să devină ceea ce a fost, adică prostutul animal de odinioară, carele fără griji să aibe în vedere prezentul și să nu aibe grijă de viitor și de soarta lui.

Dar că moartea e trecerea la o viață mai bună, deci, face să mă tem de ea? La ce oare să mă apară starea asta nouă mai grea decât de cea de până aci; căci prea cu puțință e că e mai bună, frumoasă și plăcută, decât sumedenia de neajunsuri, suferințe și muștrări de cuget.

Frica de sfârșitul vieții temporale are ca urmare două îndemnuri de căpetenie, și mai că ar merita atențiunea noastră.

1. Dumnezeu preabunul s'a dovedit mult înțelept împleticind întreaga ființă numită om cu instinctul său, boldul vieții; iar aceasta-i motivul că eu cu întreaga mea fire mă resvrătesc numai că mi se amintește de moarte.

Și Doamne, ce neprețuit farmec stă în acest îndemn nebiruit al voinței de a trăi, că mă conving zi cu zi că de n'ar vermui în mine teama, groaza ce-mi însuflă moartea întreg rotogoiul acestei lumi ar fi devenit o pustietate din lipsa de oameni. O știm că pe aceste meleaguri omul are să se sbuciume necontentit cu atâtea primejdii; iar acestea l-ar fi nimicite de atâtea ori, dar înboldul (instinctul) spre viață îi însuflă curagiu și acesta l-a dus la biruință.

Sbuciumul și suferințele continue, cu cari m'am întâlnit în viață, acestea par'că adesea îmi pricinuiau desnădejde, și erau momente, că sătul de o așa viață, mă hotărâsem a-mi pune sfârșit vieții d'aci; dar întunecul mormântului m'a înfricoșat și m'a întărit spre o nouă viață. Îmi hotărâsem voința, că din pricina acestei nenorocite vieți și a primejdiilor în cari pluteam, zic mă hotărâsem a-mi orândui ceasul ca de bunăvoie să pornesc spre tărâmul liniștit al morții; dar piedică mi s'a pus în cale viața prietenoasă cu frumusețile și nădejdele sale, cari de comun mă însoțesc, și acestea abat arma or lațul din mâna mea, ridicat deja spre a mă sinucide.

Și o recunosc, în toată sinceritatea, că este hotărâre dumnezeiască ca să trăiesc și să mă învrednicesc spre ceva mai înalt; iar aceasta e pricina, că mă consider legat prin legăturile mult ademenitoare ale acestei vieți.

Și de n'aș avea instinctul de viață, precum și dorința ca să viețuiesc, în acest caz nici continuarea după moarte încă n'aș mai considera-o ca un bun deosebit, totul n'are senz și spor; iar serioșitatea spre a nisui ce mă ocupă cu gândul desăvârșirei, încă mi-ar lipsi.

Am însă o voință hotărâită ca să viețuiesc, și mai posedând nădejdea spre o vecinicie; iar această leagă în mine simțul necesității, ca să devin demn de o viață mai frumoasă carea este dincolo de mormânt.

Astea îmi dau îndemn ca să rog pe Dumnezeu să-mi descopere felul de viață ce continuă după moartea mea temporală; iar Dumnezeu mi-o descoperă prin Iisus Christos, și nu numai mie și celorlalți creștini, ci lumii întregi.

De una însă m'am convins, că și cel mai înțelept bărbat al anticității, precum și cel mai selbăticit Indian — cari vegetează numai prin cei codrii seculari ai țării lor, — toți deopotrivă nutresc credința într'o viață mai fericită.

Recunosc, că comit o mare greșală, că-mi torturez viața numai gândind la moartea, carea neapărat are să vină, și că ar fi mai cuminte să nu pun așa mare preț pe viața aceasta temporală.

Închipuirea ce-mi oferă moartea cu teama monstruoasă a ei, mi se atribue ca o nervositate bolnavă, că ea e influențată de durerea sufletească carea încontinuu mă torturează cu frica ei proastă și neînțeleasă; iar tortura purcede nu din prefacerea mea în moarte, ci numai fantomele ei îmi aduc sau pricinuesc această teamă.

Dacă doresc eu ca să fiu scutit de tortura sufletească, am lipsă mare de o intensivă mișcare corporală, de lucru și distracție; că în acest caz îmi câștig și liniște și mângăiere. Ar fi ceva îngrozitor, ca eu să trăiesc în continua închipuire că aș fi bolnav, ori că neconținut să mă tem de moarte.

Ar trebui deci să mă feresc d'a cădea în păcatul de a mă ocupa cu descrierea în colorii întunecate moartea ori mormântul, că astfel de închipuiri sinistre sunt în stare a-mi zdruncina puterea închipuirii și ușor îmi cauzează mari rele, mai ales de sunt un suflet slab.

Cel ajuns pe patul morții, acela nu simte de fel puterea morții și îl potrivesc cu'n om obosit și care adoarme. Sunt oameni de aceia, că fiind în toată mintea, fără sfială își așteaptă ceasul sfârșitului, ba unii sunt în stare a numi oara sfârșitului acesteia; iar aceasta rezultă din împrejurarea, că în atari ființe omenești nu s'a produs puterea închipuirii . . . și ei adorm zămbind, fără frică, așa cum bunăoară adoarme fiecare creștin care crede în Dumnezeu, și care nutrește în pieptul său încrederea în bunătatea vecinicii. Că la acest moment ajuns, nu-i cunoscut lui, că ce impresie câștigă cei de față din fisionomia muritorului; boala poate fi cât de dureroasă, dar nu și sfârșitul ei.

(Urmează).

Fericirea lumească și fericirea cerească.

Câți dintre noi am învățat odinioară, când eram în ultimele clase ale școlii primare, catehismul, ne aducem aminte, că întâia lui pagină începea cu următoarea întrebare: *ce dorește fiecare om?* Răspunsul era îndată sub întrebare: *fiecare om dorește să fie fericit.*

Câți dintre noi, bătrâni și mai puțin bătrâni, ar putea să spună acum, că într'adevăr au fost sau că sunt fericiți, căci de dorit, toți am dorți fericirea! Nu greșesc dacă susțin, că nimeni sau aproape nimeni din cei blagosloviți cu știința cărții, nu putem mărturisi că am fi fost cândva fericiți. Și sigur sunt, că nici cei fără carte nu se pot lăuda că au trăit fericiți. Aceasta din următoarea pricină.

Nu știm ce este fericirea adevărată; nu cunoaștem căile cari duc la ea, și nu le știm, căci nu vrem să le știm!

*

Ce este dar fericirea?

Întrebarea nu este ușoară, căci este greu de dat un răspuns precis și bun la ea.

Întotdeauna, din cele mai bătrâne vremuri și până în zi de astăzi, oamenii s'au tot frământat să găsească cheia fericirii. Bărbați cu știință multă, înțelepții și cei meșteri în vorbe n'au scăpat nici o cale prin care să ajungă la deslegarea acestei întrebări. Dar, oare credeți că cei fără carte nu se gândesc la fericire și nu o caută?

Și iată cam ce fel își închipuiesc oamenii fericirea.

Cel sărac o crede în bogăție; lui i se năzarește fericirea în tot ce e ban și bogăție; el o vede la masa bogatului și întotdeauna o crede între comorile celui avut. Regii și împărații, după el, sunt cei mai fericiți muritori; nici umbră din necazurile acestei lumi nu se abate asupra lor; la mesele lor dăntrește fericirea și moartea însăș se teme să se apropie de ei!

Gânditorii o caută în alte părți, dar o găsesc mai greu ca cei cari gândesc puțin. Ei o cam aseamnă cu un cocoș mândru care cântă întotdeauna pe gardul altuia. Cu alte cuvinte, fiecare om crede despre ceilalți că sunt fericiți, numai el nu... Și așa gânditorii cu știința lor, înzadar o caută în înțelepciune; înzadar poezii o cântă deodată cu dorurile lor, ea nu se află nicăiri în lume, nici chiar în palatele împăraților. Căci se istorisește o întâmplare.

Un fecior de împărat, dornic și el să știe ce este fericirea și unde ar putea să se întâlnească cu ea, ceru sfatul magilor și al tuturor înțelepților din țara lui. Și-i zise un vrăjitor: *mergi și caută cămașa unui om fericit și îmbrăcând-o aceasta vei fi și tu fericit.* Tânărul prinț plecă numaidecât cu bucurie în lume să caute cămașa cea minunată a omului fericit, crezând că-i va fi ușor să afle așa ceva, o neînsemnată cămașă! Dar curând se dovedi contrarul. Lucrul nu păru tocmai ușor. El umblă peste mări și peste țări, colindând departe, întrebând în toate părțile de un om fericit. Dar chinul lui părea zadarnic. Nicăiri el nu dete peste omul care să-i răspundă după dorința lui, nimeni nu spunea că este fericit. Și feciorul împăratului, obosit de atâta alergare zadarnică și nemulțumit că un lucru, care lui i se păruse de nimica, nu se împlinește cu una cu două, se hotărî să se napoieze în patria lui. Zis și făcut. Prințul

se hotărî să renunțe la cămașa cea miraculoasă, întorcându-se acas tot cum a plecat. Dar pe semne că tot avea el ceva noroc. Pe drum întâlnește un biet lucrător și aproape fără să vrea, el îl întrebă și pe acesta: *esti tu fericit?* Spre uimirea cea mare a prințului, care numai la răspunsul dorit nu se aștepta, el auzi din gura lucrătorului zdrențuros aceste cuvinte: *da, sunt fericit!* — *Atunci vinde-mi cămașa ta* — îi ceru dintr'o suflare prințul, bucuros că după atâta trudă și osteneală a găsit înfășișit cheia fericirii dorite. Și ce credeți că a urmat? Bietul lucrător își descoperi pieptul gol și ars de soare, răspunzându-i în acelaș timp voios: *Bine, dar n'am de fel cămașă pe mine!*...

Fericirea este ceva relativ, adecă ea este după felul omului, schimbăcioasă. *Fericirea adevărată* — tot catehismul nostru creștinesc ne spune — *este starea aceea în care omul se simte mulțumit*, sau mai precis *„fericit este omul care aici pe pământ este mulțumit cu sine și cu soarta sa, iar dincolo de mormânt are parte de viața vecinică“*.

Fericirea este dar mulțumirea cu aceea ce omul este și are ca făptură a lui Dumnezeu, Creatorul său. Câtă vreme omul este mulțumit, el trăește fericit, când mulțumirea l-a părăsit, nici fericirea nu mai stă la casa lui! Și nu numai atât. Mulțumirea deplină a omului aici pe pământ îi pregătește fericirea cea adevărată, *fericirea cerească* sau vecinică. Să ne lămurim.

Sunt două vieți: una pământească, trecătoare, alta cerească, nepieritoare. Omul are rost anume pe această lume, adecă în viața pământească. Viața este ogorul, este locul în care noi oamenii ne pregătim pentru adevărata viață, cea cerească. *Acolo în ceriu este patria binelui deplin a desăvârșirii, aici pe pământ este numai câmpul, terenul său de lucru!*

Acum, e firesc să fie tot așa două fericiri, una pământească și alta cerească.

Care dintre acestea două este cea adevărată, știm. Ne rămâne să vedem în ce constă superioritatea fericirii eterne și mijloacele sau căile cari ne duc la câștigarea ei!

(Continuare în Nrul viitor)

ȘTIRI

Sesiunea Sfântului Sinod a fost deschisă săptămâna aceasta, Luni. Chestiunea cea mai importantă din desbateri a fost problema învățământului teologic, asupra căreia s'a adus inaintea Sfântului Sinod un proiect de lege. La baza proiectului stă — dupăcum e

și firesc să stea — principiul autonomiei bisericești, în baza căruia învățământul teologic este pendent exclusiv de autoritatea bisericească, școlile funcționând sub directa conducere și supraveghiere a episcopilor respective. Proiectul a fost predat primului-ministru spre a fi adus în desbaterile Parlamentului.

La ședințele acestea a participat și Prea Sfințitul nostru Episcop diecezan.

Apel către preoțimea tractului Caransebeș.

Primin: „Onorabilă preoțime tractuală! Cu prilejul peregrinajului din anul acesta la locul numit „Piatra-scrisă“ se va face și sfințirea capelei ridicată de vrednicii credincioși ai bisericii noastre dreptmăritoare, Vasile și Ana Dragomir No. 270 din Slatina-mică. Onorabila preoțime tractuală va vesti aceasta în biserică și va invita poporul să participe la aceste festivități religioase, în număr cât mai mare. Caransebeș, în 5 Iunie 1930. Andreiu Ghidiu protopresbiter.“

† **Invățătorul Ioan Popa.** Luni în 26 Mai a. c. după masă la ora 5 a adormit în Domnul, fiul unei cinstite familii preoțești din dieceza noastră, absolventul pedagogiei noastre confesionale din loc, invățătorul Ioan Popa, care timp de aproape patru decenii a funcționat ca invățător al școlii confesionale, devenită în timpul mai nou — școală de stat, săvârșind în acelaș timp și serviciul de cantor la biserică noastră din Pesac, comună fruntașă aparținătoare diecezei Aradului.

Serviciul înmormântării s'a săvârșit în 28 Mai a. c. prin parohii locului Fițeșan și Vermeșan asistați de preotul-profesor F. Pop din Caransebeș și parohul E. Mureșan din Banloc.

Responsorii le-au dat invățătorii și invățătoarele din loc și jur, cari s'au prezentat în număr destul de frumos.

În biserică a cuvântat pâr. Vermeșan, iar la groapă și-a luat remas bun Dl Dr. Lația în numele foștilor elevi și Dl revizor școlar în numele corpului didactic.

În repozatul biserică noastră pierde pe unul dintre harnicii noștri invățători-cantori, cari au fost nu numai adevărați dascăli ai școlii noastre naționale ci și apostoli ai bisericii noastre străbune, al căror număr — durere — scade mereu.

Dumnezeu să-i facă parte de fericirea vecinică!

Mulțumită publică. Studenții de la Academia teologică din Caransebeș aduc și pe această cale mulțumirile lor M. On. Domn Consilier eparhial Dr. Gheorghe Dobrin, avocat în Logoj, pentru suma de 850 Lei donată „fondului de excursii“ al școlii.

În Vila Doboșan din Băile Erculane se închiriază preoților camere în luna Iunie cu reducere de 50% de la tariful în vigoare.

BIBLIOGRAFIE

„Rugăciunile și lămurirea lor (I) Despre slujbele bisericești (II)“ de I. P. S. Sa Mitropolitul Gutie al Basarabiei. Lucrarea apărută în a patra ediție, este de folos pentru tot creștinul dar în deosebi pentru tineretul școlar. Cuprinde 80 de pagini tipărită frumos și ceteț. Costul unui exemplar este de 12 Lei și se face prin Consiliul eparhial, secția culturală.

„Arheologia biblică” de Dr Vasile Tarnavski. Lucrare pentru uzul studenților teologi precum și al preoților. Cuprinde 744 pagini în preț de 500 Lei exemplarul.

„Apologeticum” al lui Tertulian tradus pentru întâia oară în limba românească după textul complet și nou, apărut la Paris în Decembrie 1929. Se poate comanda și dela traducător, profesorul Dr. Eliodor Constantinescu din Râmnicu-Vâlcea. Costul unui exemplar este de Lei.

„Constanzo Mignone: Convorbiri cu Dumnezeu și cu oamenii”, tradusă din Italianește de Pr. Dr Ioan Felea, București. Cartea cuprinde un mănunchi de gin-gașe meditațiuni deosebit de atrăgătoare. Prețul 80 Lei.

Doritorii de a avea în bibliotecile parohiale sau pentru sine vre-una din aceste cărți să se anunțe Consiliului eparhial până la 1 Iulie a. c., trimițând costul respectivei lucrări și porto-ul poștal, pe lângă raport.

Fabrica de Cărămidă Caransebeșană S. A. Caransebeș.

Convocare.

Domnii acționari ai „Fabricii de Cărămidă Caransebeșană S. A.” din Caransebeș sunt invitați la a

XXXV-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș la 23 Iunie 1930 orele 6 p. m. în localul întreprinderii.

Ordinea de zi:

1. Designarea secretarului de ședința și alegerea a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.

2. Raportul Consiliului de administrație și al Comitetului de Cenzori. Prezentarea bilanțului pe anul 1929 și descărcarea administratorilor și cenzorilor de gestiunea acestui an.

3. Alegerea unor membrii din Consiliul de administrație.

4. Alegerea Comitetului de cenzori.

5. Eventuale propuneri.

Caransebeș, la 30 Mai 1930.

Consiliul de administrație.

Publicațiune de licitație.

În baza încuviințării Ven. Consiliu eparhial ort. rom. din Caransebeș No. 5121/E 1929 Consiliul parohial al bisericii gr. or. rom. din Teregova ține la **24 Iunie a. c. ora 3 p. m. în localul școlii primare din Teregova** licitație publică pentru reconstruirea și acoperirea din nou a turnului bisericii sub următoarele condițiuni:

1. Turnul se va construi din nou din lemn de stejar și se va acoperi cu aramă de prima calitate în grosime de 16 foi legătura de 100 Kgr.

2. Crucea de pe turn și de pe naia bisericii se vor auri și se va construi și paratresnet.

3. Zidul pe care se sprijină turnul se va ridica cu încă 2 metri.

4. Forma turnului va fi analog celei avute cu eventuale mici modificări de stil.

5. Cheltuielile de plan și de viz și de recepționare cad în sarcina întreprinzătorilor.

6. Ofertele se vor înainta închise și sigilate la oficiul parohial din Teregova până la data de 24 Iunie 1930.

7. La încheierea contractului antreprenorul va depune o cauțiune de 15% al costului lucrărilor în bani gata sau hârtii de valoare legale.

Contractul pentru antreprenor devine obligator, îndată după semnare, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea lui din partea Venerabilului Consiliu eparhial din Caransebeș.

Teregova la 18 Mai 1930.

Dimitrie Stoichescu

președ. cons. parohial

Petru Loga

notar cons. par.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prășnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornet G. Otonoga
pictor

5

Caransebeș, Str. Gheteării 4.

Iosif Schaub

Tinichigiu de lux și de zidiri, se angajează la tot felul de lucrări și anume: facerea de turnuri noi, de cruci noi precum și aurirea lor, facerea acoperișurilor noi, facerea parafulgerilor după regulile tehnice; vopsirea turnurilor, acoperișurilor cu farba „Bessemmer”, cea mai bună farbă, ce apără
4
contra ruginii.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.

Prima Bancă Grănicerească S. A. Caransebeș.**CONVOCARE.**

Domnii acționari ai băncii „Prima Bancă Grănicerească S. A.” din Caransebeș sunt invitați la

a XL-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș la 18 Iunie 1930 orele 11 a. m. în localul institutului.

Ordinea de zi:

1. Designarea secretarului de ședință și alegerea a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
2. Raportul Consiliului de administrație și al Comitetului de cenzori, prezentarea bilanțului pe anul 1929 și descărcarea administratorilor și cenzorilor de gestiunea acestui an.
3. Propunerea Consiliului de administrație și a comitetului de cenzori asupra distribuirei beneficiului net.
4. Alegerea unor membri în Consiliul de administrație.
5. Alegerea Comitetului de cenzori.
6. Propuneri făcute de acționari în conformitate cu dispozițiunile statutare.

Caransebeș, la 5 Iunie 1930.

Consiliul de Administrație.

Conform § 10 din statutele instituției, la adunarea generală numai acel acționar poate executa dreptul de vot, a cărui acțiune au fost depuse cel mai târziu cu 3 zile înainte de adunarea generală — la Cassa Societății — și rămâne acolo depuse până la terminarea adunării generale.

ACTIV**BILANȚ INCHEIAT LA 31 DECEMBRIE 1929.****PASIV**

Casa:			Capital social	6,000.000 —
Numerar și disponibil la bănci	892.613 —		Fondul de rezervă	900.000 —
Portofoliul de efecte:			Fondul de rezervă a creanțelor dubioase	109.423 —
acoperit prin ipotecă, giruri și alte garanții	13,811.235 20		Depuneri spre fructificare și în cont-curent	16.042.402 20
Conturi curente debitoare	8,410.623 49		Conturi curente creditoare	1,096.228 —
Efecte publice și acțiuni	3,382.415 88		Angajamente pt. reescont	3,766.603 —
Realități	1,762.000 —		Dividende neridicate	106.057 50
Diverse conturi debitoare	974.979 72		Diverse conturi creditoare	311.747 —
Mobilier	284.030 50		Cont tranzitoriu	438.216 68
Conturi de ordine	2,320.000 —		Conturi de ordine	2,320.000 —
			Beneficiu net	847.220 41
	31,837.897 79			31,837.897 79

DEBIT CONTUL PROFIT ȘI PIERDERE INCHEIAT LA 31 DECEMBRIE 1929 CREDIT

Interese după Depuneri	1,966.676 —		Beneficiu reportat din 1928	4.725 65
Interese de reescont și cont-curent	1,139.927 —		Interese dela împrumuturi	3,188.601 —
Salarii și remunerații	557.751 —		Comisioane și beneficii diverse	1,607.380 76
Impozite și competențe	355.137 —		Interese dela efecte proprii	35.943 —
Cheltuieli generale	251.718 —		Venitul imobilelor	281.779 —
Beneficiu net	847.220 41			
	5,118.429 41			5,118.429 41

Caransebeș, la 31 Decembrie 1929.

Consiliul de administrație.

